

ธรรมะใกล้ตัว Lite

ธรรมะใกล้ใจ...ใกล้ตัวคุณ

ฉบับที่ ๒๐ วันที่ ๒๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๓

Dharma@Hand Lite
www.Dharmag.com

...จงละชั่วทำดีมีจิตพิสุทธ
โศกาททุกข์ของตุ้ทรงหม่อมใน
ด้อมรรดาพาสันโดสกิจใดกัษ
นำเคโณงพันทุกษ์มวงล่งวักวน

ภาพปกโดย มนตรี คำขวัญวิเศษ <http://virunvanich.multiply.com/>
จัดพิมพ์โดย พินธรา

สารบัญ

จากใจ บ.ก. ไกลตัว.....	3
สารสองใจ.....	16
โหรา (ไม่) คาใจ.....	18
กว่าจะถึงฝั่งธรรม	21
เล่าเรื่องเมืองพุทธ	24
ดั่งตฤณวิสัยนา	26
ดั่งตฤณวณะ.....	27
กระปุกอมสิน	28
วรรณกรรมน่าใจ	30
ชวนคิดชวนรู้.....	37

ฉบับที่ ๒๐ เทคนิคถ่ายภาพแบบเกอร์เลียน

จากใจ ม.ก.ใกล้ตัว
Lite Talk

แม้วิทยาศาสตร์บอกอะไรเราไม่ได้ทั้งหมด
แต่ก็ช่วยให้เรามีคำอธิบายที่ชัดเจน
ไม่ต้องเดาไปต่าง ๆ นานา
ตามความเชื่ออันเป็นอัตโนมิติของแต่ละคน
ซึ่งถ้าเถียงกันแบบอาศัยความเชื่อทำเดียว
เราจะไม่พบข้อยุติใดๆ
ต่อเมื่อมีหลักฐานที่จับต้องได้ตรงกัน
แม้จะยังไม่พบข้อยุติ
อย่างน้อยก็พบข้อสรุปเบื้องต้นได้บ้าง

ตัวอย่างเช่นสมัยก่อนเราไม่มีทางพบข้อยุติ
ว่าอะไรเช่นน้ำมันต์และพระเครื่อง
มีดีต่างจากน้ำธรรมดาดินธรรมดาจริงๆ
หรือว่าเป็นเพียงการสร้างอุปาทาน
ดีแต่มีผลแค่ทางจิตใจทำเดียวกันแน่

กระทั่งเริ่มมีการใช้เทคนิคถ่ายภาพแบบเกอร์เลียน
นำไปถ่ายสิ่งต่างๆ ที่เชื่อกันว่าเป็นวัตถุมงคล
เราจึงได้ "ข้อสรุปเบื้องต้น" ว่าวัตถุมงคลเหล่านั้น
มีความแตกต่างจากวัตถุธรรมดาทั่วไป
แม้จะยังไม่ได้ "ข้อยุติ" ที่แน่ชัดว่าแตกต่างกัน
แตกต่างกันอย่างไร แค่นี้ เอาอะไรเป็นเครื่องบอก

ปัจจุบันเราสามารถหาซื้อกล้องเกอร์เลียนได้ง่าย
ถ้าสืบค้นดูในแหล่งขายอย่าง
[Amazon.com](https://www.amazon.com) และ [eBay.com](https://www.eBay.com)
คุณ sẽพบทั้งกล้องเกอร์เลียนราคาแค่หมื่นเดียว
ตลอดจนอุปกรณ์เสริม
รวมทั้งหนังสือที่รวมเรื่องราวเกี่ยวกับการประยุกต์

เอามาอธิบายเรื่องพลังจิตและสิ่งลึกลับต่างๆ
นี่เป็นเรื่องที่แพร่หลายมาเป็นสิบปี
แต่ยังมีคนพูดถึงกันน้อย
เพราะภาพถ่ายที่ได้จากเทคนิคเกอร์เลียนั้น
บอกอะไรได้แค่หยาบๆว่า "ดี" หรือ "ไม่ดี"
"สว่าง สวย" หรือ "หม่นหมอง"

พวกขายพระเครื่องเตี้ยวนี้เขาก็พิสูจน์องค์ที่ราคาแพง
ด้วยภาพถ่ายออราซึ่งมาจากกล้องเกอร์เลียน อย่างเช่นที่
http://www.ounamilit.com/b44_auracolor.htm
ซึ่งดูด้วยตาเปล่าได้ว่าต่างกันจริงๆ
แต่คนทั่วไปไม่รู้อยู่ดีว่าที่สีต่างกันนั้นหมายความว่าอย่างไร
เป็นไปตามนิยามของสีที่อธิบายกำกับแนหรือเปล่า
ฉะนั้น ความเคลือบแคลงจึงยังไม่หมดไปโดยง่าย

คุณสมเจตน์ ศฤงคารรัตน์
เจ้าของเว็บ <http://saringkan.com>
ซึ่งเป็นหนึ่งในกำลังสำคัญที่ร่วมกันสร้างนิตยสารธรรมะใกล้ตัว
แกมีกล้องเกอร์เลียน ผมจึงไหว้วานให้ช่วยถ่ายภาพวัตถุต่างๆ
ตามที่ผมคิดว่าจะเห็นได้ชัดว่าต่างกันอย่างไร
อย่างไรเข้าทางมืด อย่างไรเข้าทางสว่าง
ต้องขอขอบคุณคุณสมเจตน์ไว้ ณ ที่นี้
เนื่องจากแต่ละภาพต้องใช้ต้นทุนสูงพอควร

มาเริ่มกันจากอะไรที่ใกล้ตัวก่อนครับ
ลองให้น้ำ "ฟังเสียง" ดูว่าจะเกิดอะไรขึ้น
วิธีก็ง่ายๆ รินน้ำใส่แก้ว จับแก้วใส่ตู้
เอาลำโพงชนาบซ้ายขวา

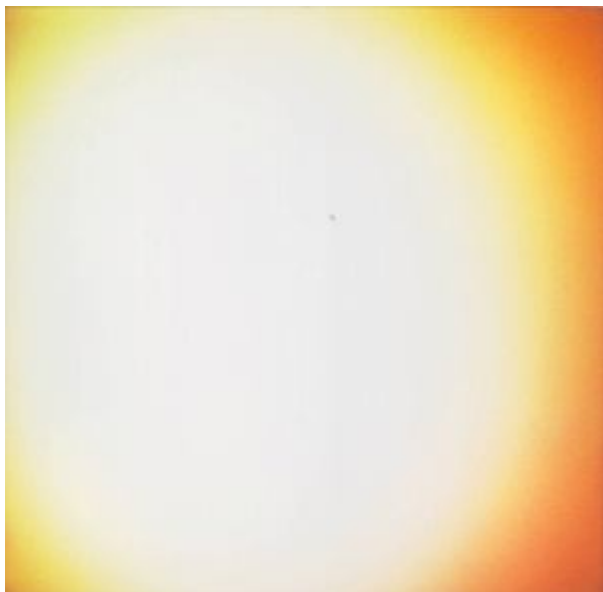
จากนั้นก็นำแก้วน้ำมาวางหน้าจากดำ
เพื่อถ่ายรูปตามเทคนิคเกอร์เลียน

รูปนี้เป็นน้ำกรองที่ได้จากก๊อกธรรมดา
ยังไม่ได้ฟังเสียง ยังไม่ได้ทำอะไรทั้งสิ้น
ถ่ายออกมาเราจะพบว่ามีความสว่างพอควร
เนื่องจากน้ำประปาที่สะอาดมีความขุ่นขึ้น
และเต็มไปด้วยพลังหล่อเลี้ยงชีวิตอยู่แล้ว
ถ่ายภาพหน้าที่ไหน เมื่อไร โดยใคร
ก็น่าจะได้ผลเป็นความสว่างไม่ต่างจากที่เห็นสักเท่าไร
เว้นแต่น้ำนั้นจะมีความสกปรกในทางใดทางหนึ่ง

ส่วนนี้เป็นรูปออร่าของน้ำที่ฟังเสียงพระเทศน์
คุณสมเจตน์ได้เลือกเสียงของพระรูปหนึ่ง
ซึ่งประชาชนกำลังให้ความนับถือกันทั่วประเทศ
ค่าที่ชักชวนให้คนจำนวนมากหันมาสนใจเจริญสติ
อันเป็นธรรมะขั้นสูงสุดของพุทธศาสนา
ก็ขอให้ดูไว้เป็นตัวอย่างว่าความสว่างของเสียงท่าน
เมื่อประจุลงในน้ำผ่านลำโพงแล้ว
สว่างขึ้นจากเดิมถึงอย่างนี้

ส่วนน้ำอีกแก้วหนึ่งให้ฟังเสียงปลุกระดมคนมาฆ่ากัน
รูปออราหลังฟังเสียงแห่งความมืดดังกล่าว
ก็กลายเป็นอะไรแบบนี้ไปได้

จริงๆรูปออราไม่ได้บอกอะไรมากไปกว่าที่เห็นกับตาครับ
เดิมน้ำมีความสว่างอยู่บ้าง
ขนาดที่ถ่ายแล้วแสงสว่างเจิดฉายจนไม่เห็นตัวแก้ว
แต่น้ำที่ประจุความสว่างของพระที่เทศน์ธรรมอันบริสุทธิ์
ยังผลให้ความสว่างที่มีอยู่เดิมกลับยิ่งจัดจ้านเป็นทวีคูณ
ขอบสี้เหลืองอ่อนสำหรับวงการออรา
เชื่อกันว่าแทนความหมายของกระแสธรรมะชั้นสูง
หากต่อไปมีเทคนิคการถ่ายภาพที่ละเอียดและกว้างขวางขึ้น
เราอาจจะประจักษ์ตาที่เดียวว่าน้ำสว่างขึ้นกว่าเดิมเป็นล้านเท่า
และสีสันที่แท้ของน้ำหลังประจุเสียงเทศน์
ก็ไม่ใช่แค่สวยงามตาธรรมดาอย่างนี้หรอก
แต่ควรจะสวยวิจิตรราวกับแสงทิพย์เลยทีเดียว

ส่วนน้ำที่ฟังเสียงมิดนั้น ลดความสว่างจากคุณสมบัติเดิม
ขนาดที่เห็นตัวแก้วได้เกือบชัด
รังสีทะมึนที่เห็น ก็ขอให้เข้าใจใจของคุณเองดีความเอาก็แล้วกัน
ว่ามันชวนให้ชนหัวลูกหรือเปล่า

เมื่อประจักษ์กับดาวาสืออระแยกแยะได้แค่คร่าวๆ หยาบๆ
ว่าวัตถุทั้งหลายมีความแตกต่างกันอย่างไร
เป็นของสว่างหรือของมืด
เราก็นำไปลองดูวัตถุมงคลที่ปัจจุบันนิยมกันมาก

มันน่าตกตะลึงงง เมื่อวัตถุมงคลบางชิ้นนั้น
แม้ได้รับมาจากมือผู้ทรงศีล
ที่แท้อาจถูกส่งทอดมาจากคนอื่น ที่ไม่มีศีลธรรมก็ได้
ดังเช่นที่ทันตแพทย์หญิงนางหนึ่ง
เธอมีสร้อยประคำซึ่งได้รับจากมือบุคคลที่เธอนับถือมาก
จึงคิดจะนำมาลองถ่ายภาพเพื่อดูอระแกว่าจะเป็นอย่างไร

ผลปรากฏว่าเป็นสีเขียวคล้ำ

ซึ่งต่างกันอย่างสิ้นเชิงกับความสว่างแห่งธรรมะ

เพื่อให้เกิดความแน่ใจว่าอย่างไรจึงดีกว่ากัน

เธอได้สวดมนต์อิติปิโส ซึ่งเป็นบทสวดพิเศษสูงสุด

เนื่องจากเป็นพุทธรูป

และเป็นการกล่าวสรรเสริญพระรัตนตรัย

ไม่มีการเรียกร่องให้คุ้มครองหรือเอาของดีเข้าตัวใดๆ

จิตใจจึงสะอาด ผู้สวดด้วยความนุ่มนวลทุกคน

ย่อมรู้สึกได้ถึงกระแสเมตตาธรรมอันเยือกเย็นไพศาล

หลังจากสวดประจุความสว่างลงน้ำเสร็จ
ก็นำน้ำในแก้วมาถ่ายรูปดูออร่าก่อนเป็นหลักฐาน
จะเห็นความน่าอัศจรรย์ได้อย่างชัดเจน
ถ้าคุณมีกล้องเกอร์เลียน ผมขอให้ลองดูเลยครับ
เอาบทสวดทุกบทในโลกมาสวดโดยคนๆเดียวกัน
ดูเลยว่ามีบทไหนให้ความสว่างได้เท่าอิติปิโสบ้าง
แล้วคุณจะตาสว่าง ไม่ไปเอาบทไหนมาสวดอีกเลย
ชาวพุทธจำนวนมากมีบทสวดศักดิ์สิทธิ์ติดตัวขึ้นใจอยู่แล้ว
แต่อนิจจา หารู้ถึงความศักดิ์สิทธิ์ยิ่งใหญ่ขนาดนั้นไม่
มัวแต่วิ่งหาเครื่องรางของขลัง
จนไปได้ของที่ขลังไม่จริงมาก็บ่อย

บุคคลผู้เป็นพยานที่น่าเชื่อถือท่านหนึ่ง
เป็นตัวแทนน้ำน้ำซึ่งบัดนี้
ได้ประจุความสว่างของอิติปิโสมาราดประจำ

จากนั้นก็ได้มีการถ่ายรูปออราของประจำซ้ำอีกครั้ง
ผลที่เกิดขึ้นต่างไปเป็นคนละเรื่อง
ดูแล้วใกล้เคียงกับน้ำมันต้ออันเกิดขึ้น
จากบทสวดอิติปิโสมากที่สุดทีเดียว

จากรูปทั้งหมดที่แสดงมา
ก็เพื่อบอกว่าเดี๋ยวนี้สิ่งที่ตาเห็นไม่ได้
เราสามารถใช้เทคโนโลยีเห็นแทน
และนำมาแสดงกับตาเปล่าของเราได้แล้ว
เรื่องที่เคยมองอาศัยความเชื่ออย่างเดียว
จนใกล้เคียงกับหลุมตาของความมึนงง
จึงกลายเป็นอะไรที่สามารถจับต้อง

และกล่าวถึงได้เต็มปากเต็มคำมากขึ้น

สิ่งที่คนไม่รู้ หรือรู้แล้วลืมนึกถึง

ก็คือร่างกายมนุษย์ประกอบด้วยน้ำถึง ๗๐%

เมื่อใช้จิตไปประกอบกรรมขาวมากๆ

ถ่ายรูปออราจึงออกมาขาวสว่าง

แต่เมื่อใช้จิตไปประกอบกรรมดำมากๆ

ถ่ายรูปออราจึงออกมาซ้ำเลือดซ้ำหนอง

น่ากลัวมากกว่าน่าดู

จิตคนอ่อนไหวได้ยิ่งกว่าน้ำหลายร้อยเท่า

น้ำเป็นอย่างนี้ จิตจะไปเหลือหรือ?

แล้วแปลกันนะครับ

ยุคอินเตอร์เน็ตที่แสนล้ำสมัยอย่างปัจจุบัน

กลับมีหลายต่อหลายคนหวาดระแวง

หรือถึงขั้นตกประหลาดขวัญผวา

ว่าตนจะโดนคุณไสยที่ใครเขาปล่อยมาเล่นงานบ้างหรือไม่

จริงๆหลักการของคุณไสยมีสองฝั่ง

ฝั่งสว่างกับฝั่งมืด เรียกไสยขาวและไสยดำ

ไสยดำเอาไว้ทำร้าย ไสยขาวเอาไว้ช่วยคน

ตลอดจนช่วยให้พ้นจากกระแสสาร

ซึ่งในคัมภีร์พระไตรปิฎกกล่าวถึงไว้หลายแห่ง

ทว่าเรามักคิดว่าเป็นเรื่องหลอกหรือแต่งเติมในภายหลัง

เอาเป็นใครสงสัยว่าตัวเองอาจถูกของ

หรืออาจถูกมารครอบอยู่

ผมมีวิธีพิสูจน์ให้รู้ตัวได้ง่ายๆนะครับ

ให้ถือศีล ๕ จนสะอาดอย่างน้อยหนึ่งวัน

ตกเย็นสำรวจความสว่างของศีล

คุณจะรู้สึกถึงพลังอำนาจฝ่ายดีที่เกิดขึ้นในตัวเอง

จากนั้นให้ปิดตาลง

ท่องอิติปิโสแบบเปล่งเสียงเต็มปากเต็มคำในอาการสบาย

สวดก็จบก็ได้ จนกว่าจะรู้สึกถึงความสว่าง อบอุ่น สะอาด

และเป็นอันเดียวกับความศักดิ์สิทธิ์ของพระรัตนตรัย

จากนั้นให้อธิษฐานในใจ
ถามเข้าไปที่ความสว่างซึ่งเกิดขึ้นกลางใจตนเอง
ว่ามีของมืดใดครอบคลุมเราอยู่หรือไม่ ขอให้รู้ได้ด้วยเกิด
แล้วลืมหายกขึ้นเดินอย่างมีสติ
ไปดูกระจกเงาที่อยู่ใกล้ที่สุด
เอาแบบบานใหญ่ที่เห็นได้ครึ่งตัวจะดี
หากมีกระแสน้ำคลุมอยู่
คุณก็จะรู้สึกสัมผัสได้ราวกับควันดำจากกองไฟ
อาจลอยวนอยู่รอบตัว หรือขมุกขมัวอยู่ทั่วหน้า

เห็นอย่างนั้นไม่ต้องตกใจ
เพราะเงาดำจะหยั่งลงถึงใจไม่ได้ ถ้าคุณไม่รับ
อย่างมาก็กระตุ้นให้คิดในทางบาป
ถ้าไม่คิดตามกระแสบาปไป
ก็ไม่เกิดกรรมติดตัวคุณได้

จากนั้นให้เร่งหมั่นสร้างสมความสว่างให้หนักแน่นที่สุด
ทั้งในด้านของน้ำใจคิดเสียสละ
น้ำใจให้อภัย ตลอดจนมีใจเด็ดเดี่ยวรักษาศีล ๕
ถ้าขนาดยอมตายดีกว่ายอมเสียศีลได้ยิ่งดี
เท่านี้แม้มีเมฆหมอกดำคลุมตัวหนาที่บ
ที่สุดมันก็ต้องพ่าย สลายตัวไปไม่เหลือ
ตามหลักของอนิจจังขันธ์
ถ้าจุกลงต่ำไม่ได้ ก็กลายเป็นผลก่อกำเนิดให้ยิ่งสูงส่งเป็นทวีคูณครับ

ดั่งตฤณ

กุมภาพันธ์ ๕๓

อยากแต่งหน้าหรือแต่งตัว อาจให้วานให้ใครช่วยแต่งให้ได้
แต่เรื่องของบุญบาป ตัวเราเท่านั้นที่ เป็นผู้ตกแต่งตนเองนะคะ
คอลัมน์ "สารสองใจ" ฉบับนี้
พบธรรมะจาก "หลวงปู่แหวน สุจิณฺโณ" (-/-)
ในตอน "แต่งบุญแต่งบาป" ค่ะ

การยอมรับในธรรมดาโลก ว่าไม่มีสิ่งใดเที่ยงแท้คงทน
ย่อมทำให้มีชีวิตอยู่บนโลกอย่างเข้าใจ ไม่หวั่นไหวเมื่อต้องพบสิ่งที่ไม่ปรารถนา
ดังเช่นที่ครูบาอาจารย์ได้แสดงไว้เป็นแบบอย่าง
ให้เราผู้เป็นศิษย์ได้ดำเนินตามแนวทางอันดีงามของท่านนะคะ
คอลัมน์ "กว่าจะถึงฝั่งธรรม" ฉบับนี้
อ่านเรื่องของ "พระ อุบาลีคุณูปมาจารย์ (จันทร์ สิริจนฺโท)"
ในตอน "โลกธรรมนั้นเป็นสังขารธรรมดาโลก" ค่ะ

เราทุกคนล้วนเคยผิดพลาด
หลายคนอยากลบสิ่งเหล่านั้นออกจากความทรงจำ
ในขณะที่หลายคนอยากกลับไปแก้ไข
แต่ก็เป็นทีที่ทราบกันว่า ไม่มีใครที่สามารถเปลี่ยนแปลงสิ่งที่ล่วงไปแล้วได้
เช่นนั้นแล้ว จะมีวิธีการวางใจอย่างไรกับอดีตที่ไม่น่าจดจำเหล่านี้
คอลัมน์ "ดังตฤณวิสนา" ฉบับนี้ พบคำตอบจาก "คุณดังตฤณ"
ในตอน "อยากกลับไปแก้ไขอดีต ทำอย่างไรดี" ค่ะ

และขอแนะนำคอลัมน์น้องใหม่ "ดังตฤณวณะ"
เป็นคอลัมน์ที่รวบรวมคำสอนของ "คุณดังตฤณ" ในรูปของบทร้อยกรอง
พร้อมภาพประกอบสวยๆ (แอบกระซิบว่า เป็นฝีมือของทีมงานชุดเดียวกับภาพปกค่ะ ^_^)
เชื่อว่า จะเป็นอีกหนึ่งคอลัมน์ที่ประทับใจทุกท่านเช่นเคยค่ะ

ข่าวสารและกิจกรรมที่น่าสนใจ

สำนักงานพระพุทธศาสนาแห่งชาติ

ขอเชิญร่วมงาน "สัปดาห์เผยแผ่พระพุทธศาสนา"

และพิธีเจริญพระพุทธมนต์ถวายพระราชกุศล

เนื่องในเทศกาลวันมาฆบูชา ระหว่างวันที่ ๒๔-๒๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๓ ณ พุทธมณฑล

สอบถามรายละเอียดได้ที่สำนักงานพุทธมณฑล จังหวัดนครปฐม

โทร ๐๒-๔๔๑-๐๙๐๒, ๐๒-๔๔๑-๙๐๑๒-๓

และอ่านรายละเอียดเพิ่มเติมได้ที่ www.bbc.onab.go.th ค่ะ

- - - - -

สำหรับผู้ที่กำลังมองหาสถานที่พักผ่อนจิตใจด้วยธรรมชาติที่ไม่ไกลจากกรุงเทพฯ

ขณะนี้ ห้องหนังสือเรือนธรรม ได้เปิดสถานที่ปฏิบัติธรรมใหม่ชื่อ "สวนธรรม เรือนธรรม"

เพื่อการปฏิบัติธรรมแบบดูแลตนเองได้ ผู้สนใจสามารถดูรายละเอียดได้ที่นี้ค่ะ ^_^

<http://www.ruendham.com/gardenfair.php>

- - - - -

ขอแสดงความยินดีอีกครั้งกับผู้ได้รับของรางวัล

จากโครงการ "ปีใหม่ ชีวิตใหม่ กับ dlitemag" นะคะ

ตามที่ได้ประกาศรายชื่อไปแล้วเมื่อฉบับก่อน ขณะนี้ยังมีบางท่านที่ไม่ส่งที่อยู่ให้เราค่ะ

ขอให้ผู้ที่เป็นเจ้าของอีเมลดังต่อไปนี้ ส่งที่อยู่มาที่ทีมงานด่วนนะคะ

ที่อีเมล contact@dlitemag.com

ทางสำนักพิมพ์ฮาวฟาร์ จะรีบจัดส่งของรางวัลให้ค่ะ ^_^

kade12_124 (hotmail)

pronkoch (hotmail)

ampaiaamy (hotmail)

bakerymaniac (gmail)

nboonbrahm (gmail)

แต่งบุญแต่งบาป

หลวงปู่แหวน สุจิณฺโณ
วัดดอยแม่ปั๋ง อ.พร้าว จ.เชียงใหม่

กามตัณหา ภวตัณหา วิภวตัณหา
เปรียบอุปมาเหมือนลำธารแม่น้ำน้อยนับไม่ถ้วน
ไหลลงไปสู่ทะเล หาแดนบ่ได้
นี่ก็ฉันใด กามตัณหา มันมีที่พอหรือกหนา
ฮัก (รัก) ก็กามตัณหา ภวตัณหา วิภวตัณหา
ซังมันก็เกิดจากนี้ละ ได้ลูกได้หลานมาแล้วก็พอออกพอใจ
ก็เพราะกามนี้แหละเป็นตัวเหตุ
เกิดก็เพราะกาม ตายก็เพราะกาม ทุกข์ก็เพราะกาม สุขก็เพราะกาม
กามตัณหาเหมือนเชือกผูกคอ
ภวตัณหารักลูก เป็นหูเป็นตาขึ้นมา เหมือนปอผูกศอก วิภวตัณหา
ทรัพย์สินเงินทองนับด้วยล้านโกฏิ พันหมื่นแสนก็ดี
ก็ไหลออกจากตัณหาทั้ง ๓ นี่นะ

มันเป็นไตรวัฏหมุนเกิด-แก่-เจ็บ-ตาย
ฆ่ากันทุกวันนี้ก็เพราะกามนี้ละ
ความพอใจก็กามความไม่พอใจก็เพราะกามนี้ละ
ดัดเข้าไปนี้ ดีเข้าไปนี้
ไปเล่นภายนอกมันบ่ได้นา เอาไปเอามาก็หลงกายนา
อนิจจังทั้ง ๕ ก็ดี อนัตตาทั้ง ๕ ก็ดี มันก็ชี้ใส่นี้ละ
รูป เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ ของมันไม่เที่ยง
ไปยึดเอามันเป็นทุกข์ ไปยึดเอาอนัตตาฯ เขาไม่ใช่ตัวใช้ตน
ไปยึดเอาไปถือเอามันเป็นทุกข์ มันบ่ใช้ตนบ่ใช่ตัว
มันเป็นอยู่อย่างนี้ อเนกขาริกสังขาร
แต่พ่อแต่แม่ก็แต่งไม่เป็นหนา
เป็นหู เป็นตา เป็นผม เป็นขน เป็นเล็บ เป็นฟัน เป็นแข้ง เป็นขา
แต่พ่อแต่แม่แต่งไม่เป็นหนา ของเป็นเองหนา
เราแต่งเอาก็ได้ ปุญญาภิสังขาร อปุญญาภิสังขาร

บาปและบุญเราแต่งเอาได้
แต่งบให้โลก แต่งบให้หลง แต่งบให้โกรธ
ความโลภ ความหลง ความโกรธ
มันเป็นกก เป็นเค้า เป็นเหง้า เป็นงูนแห่งกิเลสทั้งหลาย
บให้มันหลง อโมหะ อโลภะ อโทสะ
ถ้ามันหมด ความโลภ ความโกรธ ละก็สบายเท่านั้นละก้า

คัดจากพระธรรมเทศนา ในหนังสือรวมธรรมเทศนา ๑๐๘ กัณฑ์
จัดพิมพ์โดย ชมรมพุทธศาสตร์ เอสโซ่ ฉบับพิมพ์ครั้งที่ ๒ ธันวาคม ๒๕๒๖

โลกสดใสเพราะใจสว่าง

โหรา (ไม่) ดาใจ

โดย Aims Astro

ถาม – รู้สึกว่าช่วงนี้รอบๆ ตัวมีแต่เรื่องน่าหดหู่ อ่านข่าวสารบ้านเมืองที่ไรก็สลดใจทุกที อยากทราบช่วงนี้โลกของเราเป็นอะไรไป ดูดวงโลกได้ไหมครับ

การตรวจดวงของโลกสามารถทำได้ค่ะ เพราะโลกก็มีดวงชะตาเช่นกัน ในการอ่านดวงของโลกนั้นเราจะวางลัคนาไว้ที่ราศีเมษ ซึ่งถือเป็นราศีเริ่มต้น อย่างเช่นในช่วงวันมหาสงกรานต์ของไทย ก็เป็นเวลาที่ย่างก้าวของโคจรผ่านกลุ่มดาวราศีเมษค่ะ เป็นความพอเหมาะพอดีที่ลัคนาโลกและประเทศไทยของเราต่างสถิตที่ราศีเดียวกัน ทำให้ทิศทางของโลกและประเทศไทยมีความคล้ายคลึงกันในบางเรื่องค่ะ

การพยากรณ์ทั้งดวงเมืองและดวงโลก เป็นสิ่งที่ต้องรอบคอบและพิจารณาปัจจัยหลายประการค่ะ ที่ผ่านมาก็ตรวจดวงเมืองและดวงโลกอยู่บ้างค่ะ ไม่นานมานี้ญาติธรรมท่านหนึ่งได้รื้อฟื้นความทรงจำว่าเมื่อปี ๒๕๕๒ ดิฉันได้พูดเกี่ยวกับปี ๒๕๕๓ ว่าจะมีปัญหาเรื่องความเสื่อมศีลธรรม หรือข่าวไม่ค่อยดีที่เกี่ยวข้องกับศาสนาเกิดขึ้น พอเข้าปี ๒๕๕๓ มาไม่นานก็มีเรื่องราวอุกฤษฏ์ให้ได้รับรู้จริงๆ เมื่อตรวจดูดวงเมืองและดวงโลกปีนี้นอกจากจะผิดเคืองเรื่องทำมาหากินแล้ว ยังต้องระวังจิตใจให้มากที่สุดด้วย เพราะอาจมีเรื่องชวนให้จิตมืดอยู่เรื่อยๆ

การตรวจชะตาทั้งของโลก ของเมือง และของมนุษย์ จะต้องพิจารณาจากดาวทุกดวงในชะตา แต่ก็จะมีดาวหลักๆ ที่ทำหน้าที่เป็นประธานในการพยากรณ์แต่ละภพ (ในที่นี้จะขอเขียนคร่าวๆ เท่านั้น เพราะไม่อย่างนั้นขอเขียนนี้จะยาวมากค่ะ T.T) จริงๆ แล้วดวงชะตาของโลกมีหลายแง่มุมให้เขียนถึง เช่น เศรษฐกิจ สังคม ภัยธรรมชาติ ฯลฯ แต่ในบทความนี้จะขอล่าวถึงเรื่องที่มีความสำคัญที่สุด คือปัญหาความเสื่อมของศีลธรรมของโลกนะคะ

ดาวที่มีอิทธิพลมากในเรื่องของศีลธรรมและความดีงามต่างๆ คือดาวพฤหัสบดี (ดาว ๕) ซึ่งเป็นเจ้าเรือนทั้งภพศุภะและภพวินาสน์ แต่ช่วงเวลาที่ผ่านมามีตั้งแต่ปลายปี ๒๕๕๑ เป็นต้นมาจนถึงประมาณ ๕ เดือนแรกของปีนี้ ดาว ๕ จรอยู่ใน ๒ ราศี คือราศีมังกร (เป็นนิจ ป่งถึงสภาพของดาวที่ไม่มีกำลัง) และราศีกุมภ์ (เรือนของดาวราหู ซึ่งเป็นดาวคู่ศัตรู) การจรอยู่ในสองราศีนี้ เป็นช่วงที่ไม่ดีของดาว ๕ ประกอบกับมีดาวมฤตยูจรเข้าไปอยู่ในราศีมีนตั้งแต่ประมาณเดือนมีนาคม ๒๕๕๒ ยิ่งทำให้ดาว ๕ อ่อนแอลง ซึ่งหมายถึงความคลอนแคลนในศีลธรรมของคนในโลกจะถูกทำให้เกิดขึ้นง่าย

ในขณะที่ดาว ๕ มีสถานะที่ไม่เข้มแข็งอยู่นั้น ดาวราหู (ดาว ๘) จรไปที่ราศีธนูอันเป็นภพศุภะของโลก

ตั้งแต่ปลายปีที่แล้วมาถึงปีนี้ จนถึงประมาณกลางปี ๒๕๕๕ การที่ดาว ๘ ซึ่งบางท่านกล่าวว่าเหมือนมอดที่คอยแตะดวงชะตา และหมายถึงความลุ่มหลงมัวเมาต่างๆ (แต่ในการพยากรณ์จะต้องอ่านดาวดวงอื่นๆ และภาพต่างๆ ประกอบกันด้วย) เมื่อดาว ๘ จรไปอยู่ในภพศุภะ และร่วมเรือนเกษตรกับดาวมฤตยูที่จรรอยู่ในราศีมีน (คือดาว ๕ เป็นเจ้าเรือนทั้งราศีธนูและราศีมีน) ตลอดจนการเดินทางอ่อนกำลังของดาว ๕ เอง ก็ทำให้เกิดเรื่องสั่นคลอนศรัทธา ผู้ที่ทรงคุณโดยแท้อาจจะถูกทำให้มัวหมอง ในขณะที่ผู้แสวงทำดีอาจถูกกระชากหน้ากาก แต่ก็จะมีจอมลวงโลกรายใหม่เกิดขึ้นได้ง่ายอีกเช่นกัน เพราะเป็นช่วงที่คนบนโลกจะเชื่อสิ่งที่ไม่ค่อยมีเหตุผลหรือเอาใจออกห่างจากศาสนาได้ง่าย ฉะนั้นช่วงปีนี้ก็จะมีข่าวไม่ดีเกี่ยวกับผู้ที่สังคมให้ความเคารพ ตลอดจนอาชีพที่ได้รับการยกย่องว่ามีเกียรติ โดยเฉพาะเรื่องการคดโกง อบายมุข และความเสื่อมเสียทางเพศ ในขณะที่คนบนโลกก็จะลุ่มหลงมัวเมาไปกับเรื่องผิดศีลธรรมได้ง่ายขึ้น

ที่น่าเป็นห่วงอย่างยิ่งก็คือ ความจริงแล้วปีนี้โลกของเรามีแนวโน้มที่จะมืดมนอย่างยิ่ง จากการโคจรของดาวที่ได้กล่าวมา อันสะท้อนถึงกรรมของคนบนโลก เจ้าความมืดที่กล่าวถึงนี้เกิดจากกระแสมวลรวมของสิ่งไม่ดี ทั้งที่มีเหตุจากมนุษย์และสิ่งอื่นๆ ด้วยค่ะ

ความมืดจากภายนอกนั้น ไม่น่ากลัวเท่าความมืดภายในจิตใจของเราหรอกนะคะ ดังนั้นอย่าปล่อยให้เรื่องราวภายนอก ไม่ว่าจะเป็นความไม่ดีของใครก็ตาม เข้ามาทำให้ต้องเกิดความรู้สึกทางลบ จิตใจฟุ้งซ่าน สะสมอกุศลโดยไม่จำเป็น พึงมีสติรู้เท่าทันนะคะ (-/-)

โลกภายนอกมืดแล้ว อย่าให้ใจของเรามีมืดตาม ทำให้ใจให้สว่างด้วยพลังของพระรัตนตรัย ที่พึ่งอันประเสริฐสุดของจิตใจได้อย่างเที่ยงแท้ พึงเจริญเมตตาเสมอๆ มองสรรพสัตว์เป็นเพื่อนร่วมเวียนว่ายตายเกิด ที่ต่างก็มีทุกข์ไม่ต่างจากเราเองเช่นกัน แล้วกระแสเมตตาจะหลั่งรินจากใจเอง รวมไปถึงการหมั่นสวดสรรเสริญพระพุทธ พระธรรม และพระสงฆ์ เพื่อรับกระแสของสิ่งมงคลสูงสุดของโลกมาไว้เป็นความอบอุ่นของใจค่ะ บทสวดมนต์ที่ดีที่สุดในโลกก็คือบทอิติปิโส สวดให้ครบทั้งพระพุทธ พระธรรม และพระสงฆ์ (-/-) ตามที่ได้เขียนถึงไว้ในตอน ["ดับไฟพญารักในดวงใจ"](#) ใน dlitemag ฉบับที่ ๑๙

แม้กระแสของโลกจะเป็นความมืด แต่ถ้ากระแสใจของมวลมนุษย์มีความสว่าง ก็จะเหมือนแสงเทียนแต่ละเล่มที่จะถูกจุดขึ้นในคืนแรมอันมืดมัว ถึงไม่อาจสว่างเทียบเท่าดวงอาทิตย์ แต่จะยังส่องทางให้แต่ละคนไม่พลาดพลังเดินลงอบายได้ ต่อให้กระแสโลกเป็นทิศทางที่พุ่งลงเหว แต่ถ้าเราพร้อมกันทำดีเพื่อหยุดยั้งและฟื้นแรงโน้มถ่วงของกรรม ก็อาจจะเปลี่ยนทิศทางกลายเป็นขึ้นสู่ที่สูงได้ ขอให้ทุกคนมาช่วยกันสร้างโลกใบใหม่ ด้วยทาน ศีล ภาวนา กันนะคะ ต่อให้ไม่สามารถช่วยโลกให้ดีขึ้นได้มากนัก แต่ตัวเราเองก็ได้ประโยชน์จากการประพฤติปฏิบัตินี้แน่นอนค่ะ

:)

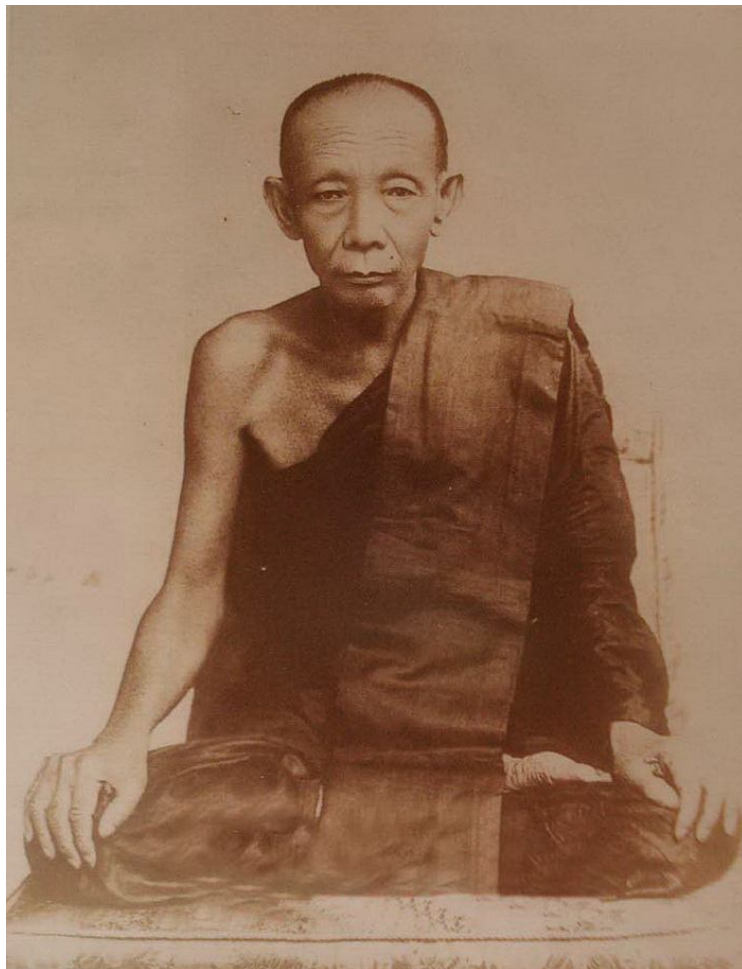
สำหรับท่านที่สนใจดูดวงกับคุณ Aims Astro สามารถดูรายละเอียดเพิ่มเติมได้ ตามลิงค์ด้านล่างค่ะ
<http://sites.google.com/site/aimsastro/>

พระอุบาลีคุณูปมาจารย์ (จันทร์ สิริจนฺโท) โลกธรรมนั้นเป็นสิ่งธรรมดา โลก

ภาวะกิจังกรรม

โดย เทียบฐลี

พระอุบาลีคุณูปมาจารย์ (จันทร์ สิริจนฺโท) เป็นพระสงฆ์องค์สำคัญ
ท่านมีชีวิตอยู่ถึง ๔ แผ่นดิน คือตั้งแต่รัชกาลที่ ๔-๗
เป็นเจ้าของาวาสรูปที่ ๕ ของวัดบรมนิวาสราชวรวิหาร
ท่านได้ก่อปรคุณูปการต่อวงการพระพุทธศาสนาอย่างมหาศาล
ทั้งในด้านการปฏิสังขรณ์พระอารามต่างๆ
และการส่งเสริมการศึกษาของพระสงฆ์ทั้งทางคันถธุระและวิปัสสนาธุระ

ท่านยังเคยกล่าวยกย่องท่านพระอาจารย์มั่น ภูริทตฺโต

ในที่ประชุมว่า "ท่านมันเป็นกัลยาณมิตร ควรสมาคม"

ในยุคสมัยนั้นพระปาที่ไม่ได้ศึกษาทางปริยัติ

ยังไม่มีเป็นที่ยอมรับจากพระสงฆ์ชั้นผู้ใหญ่ที่ล้วนมีการศึกษาสูง

แต่ด้วยการสนับสนุนของท่านเจ้าคุณฯ

ทำให้ท่านพระอาจารย์มันเป็นที่ยอมรับของพระสงฆ์ระดับผู้ใหญ่ ในธรรมยุติกนิกาย

แม้ว่าท่านเจ้าคุณฯ จะเป็นพระสงฆ์ผู้ปฏิบัติปฏิบัติชอบเพียงใด

ก็ไม่อาจจะพ้นไปจากโลกธรรม ๘ อันเป็นสังฆธรรมดาของโลกรได้

ดังตัวอย่างของการ "ได้ยศ-เสื่อมยศ" ซึ่งท่านได้เล่าไว้ว่า...

"...ส่วนบรรดาศักดิ์ถึงปีขาล วันที่ ๑๐ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๔๕๗

ได้รับพระราชทานสัญญาบัตรเลื่อนตำแหน่งเป็นพระเทพโมลี

ครั้นถึงปี ๒๔๕๘ พรรษาที่ ๓๙ ปลายปี

ถูกถอดลดยศออกจากตำแหน่งพระเทพโมลี..."

หลังจากการถูกถอดสมณศักดิ์ ท่านได้แสดงพระธรรมเทศนา

อันแสดงถึงความเข้าใจในโลกธรรม อันเป็นสิ่งที่ปกติของโลก

"เวลานี้เราเป็นหลวงตาจันทร์แล้ว

ขณะนี้หลวงตาจันทร์กำลังจะเทศน์

โลกธรรมนั้นเป็นสังฆธรรมดาโลก

ถ้าใครไปยึดถือมันเข้าก็ต้องหลง

เกิดความเดือดร้อนกระวนกระวาย อย่าไปถือเลย

หลวงตาจันทร์กับเจ้าคุณมันก็คนคนเดียวเหมือนกันนั่นเอง

แต่เป็นเรื่องที่เขาสวมหัวโขนให้กันเท่านั้น"

สาเหตุของการถูกถอดยศนั้นเกิดจากการที่ท่านได้แต่งหนังสือ

ชื่อว่า "ธรรมวิจานุศาสน์" เพื่อแจกในงานศพของหม่อมราชวงศ์หญิงท่านหนึ่ง

เนื้อหาบางส่วนไม่เป็นที่พึงใจของทางราชการ

ท่านจึงถูกถอดจากสมณศักดิ์ แล้วถูกนำตัวไปกักไว้ที่วัดบวรนิเวศวิหารฯ

แต่ในที่สุดได้รับพระราชทานสมณศักดิ์คืน

ดังปรากฏในอัตชีวประวัติของท่าน

"...วันที่ ๔ มกราคม ๒๔๕๙ ทรงพระราชทานอภัยให้อัตตโนพ้นจากโทษ

แล้วทรงพระกรุณาโปรดพระราชทานตำแหน่งสมณศักดิ์

ให้เป็นพระธรรมธีรราชมหามุนี มีตำแหน่งเสมอกับพระราชาคณะชั้นเทพ...”

ท่านได้กลับมาปกครองวัดบรมนิवासตามเดิม

และต่อมาได้รับสมณศักดิ์เป็นพระราชาคณะชั้นธรรม ที่ “พระโพธิวงศาจารย์”

และเป็นพระราชาคณะ ตำแหน่งเจ้าคณะรองฝ่ายอรัญญวาสี

มีนามในสัญญาบัตรว่า “พระอุบาลีคุณูปมาจารย์ญาณวิสุทธิจริยาปริณายก

ตรีปิฎกคุณาลังการ นานาสถาปนราชคณินัยสาธุการีธรรมาตร สุนทรศีลาทีขันธ”

อันเป็นสมณศักดิ์สูงสุดที่ท่านได้รับ

โลกธรรม ๘ อันประกอบด้วย สุข-ทุกข์ ได้ลาภ-เสื่อมลาภ

ได้ยศ-เสื่อมยศ ได้รับคำสรรเสริญ-ถูกนิินทา

นั่นเป็นสิ่งที่มนุษย์ทุกคนจะต้องเผชิญ

การยอมรับในธรรมดาโลกว่าไม่มีสิ่งใดเที่ยงแท้คงทน สรรพสิ่งต้องแปรปรวนไป

ย่อมทำให้มีชีวิตอยู่บนโลกอย่างเข้าใจ ไม่หวั่นไหวเมื่อต้องพบสิ่งที่ไม่ปรารถนา

ดังที่ท่านเจ้าคุณอุบาลีคุณูปมาจารย์ (จันทร์ สิริจนฺโท) ได้ปฏิบัติ

ให้เราชาวพุทธผู้เป็นศิษย์พระพุทธเจ้าได้ดำเนินตามแนวทางอันดีงามของท่าน

เอกสารประกอบการเขียน

“รวมธรรมเทศนา ๑๐๘ กัณฑ์” โดย ขมรมพุทธศาสตร์ เอสโซ่ ฉบับพิมพ์เมื่อ ธันวาคม ๒๕๒๖

“คิริमानนทสูตรและอิตตปวัตติ” โดยพระอุบาลีคุณูปมาจารย์ (สิริจนฺโท จันทร์) ฉบับพิมพ์ปี ๒๕๔๒

“พระครูวิเวกพุทธกิจ หลวงปู่ใหญ่เสาร์ กนตสีโล พระปรมาจารย์ใหญ่ฝ่ายพระกรรมฐาน” โครงการหนังสือบูรพาจารย์ เล่ม ๕ โดย ปฐมและภัทรา นิคมานนท์ ฉบับพิมพ์เมื่อธันวาคม ๒๕๔๖

“พระอุบาลีคุณูปมาจารย์ สิริจนฺโท (จันทร์) นักปราชญ์จากแดนอีสาน” โดย เอนก นาวิกมูล ฉบับพิมพ์ปี ๒๕๕๐

เว็บไซต์

<http://www.watboromniwas.com>

<http://www.dhammadjak.net/board/viewtopic.php?t=7494>

<http://www.9anant.com/index.php?lay=show&ac=article&Id=44861&Ntype=3>

ภาพประกอบจาก

<http://www.dhammadjak.net/forums/viewtopic.php?f=38&t=19628&start=75>

คำอาราธนาของอนาถบิณฑิกเศรษฐี

เทศนาหลายๆ เรื่องในอดีตนั้น
ฆราวาสไม่มีโอกาสได้ฟัง
หรือบางท่านก็ได้ฟังในช่วงใกล้จะหมดลมหายใจสุดท้าย
ดังความตอนหนึ่งใน "อนาถบิณฑิกโกวาทสูตร"
จากพระธรรมเทศนา หลวงพ่อปราโมทย์ ปาโมชฺโช
สวนสันติธรรม อ.ศรีราชา จ.ชลบุรี ค่ะ

ในสมัยพุทธกาลมีเศรษฐีใหญ่คืออนาถบิณฑิกะ
อนาถบิณฑิกะจริงๆ รู้สึกจะชื่อสุหัตตะ
แต่ว่าเป็นคนใจบุญชอบแจกข้าว แจกข้าว ข้าวสุกนะ แจกข้าวให้คนจนกิน
ก็เลยได้ฉายาว่า "อนาถบิณฑิกะ" แปลว่า "ผู้มีก้อนข้าวแจกให้คนอนาถ" อะไรอย่างนี้
เพราะฉะนั้นเป็นฉายาไม่ใช่ชื่อ
อนาถบิณฑิกะนี้เป็นพระโสดา แล้วไม่พัฒนามากกว่านั้นเลย
อยู่ได้แค่นั้นนะ ไม่เคยพัฒนาต่อไปเลย

จนวันที่แก่จะตาย พระสารีบุตรไปเทศน์ให้ฟังนะ
ว่าสิ่งที่เราเห็นเป็นเราจริงๆ ประกอบด้วยชั้นห้า ชั้นแต่ละชั้นไม่ใช่เรา
แก่พังแล้วแกร้งให้เลย แยกอกทำไมตอนที่ผมยังแข็งแรงอยู่
พระคุณเจ้าไม่เคยเทศน์เรื่องนี้ให้ฟังเลย
ถ้าผมได้ฟังแล้ว ผมคงไม่ต้องไปเกิดอีกแล้ว
เพราะว่าจะเห็นเลยธาตุชั้นนี้มีแต่ทุกข์ล้วนๆ นะ คั่นคว่ำแยก แยกออกไป
ท่านได้พระโสดาแล้ว ท่านเห็นว่าไม่มีตัวตนถาวรแล้ว
แต่ไม่รู้จะไปยังไงต่อแล้ว เดินต่อไม่เป็นนะ
ถ้าท่านรู้จักการแยกธาตุแยกชั้นออกไปอีก ท่านจะเดินต่อไปได้อีก
จะเห็นเลยชั้นแต่ละชั้นเป็นทุกข์ล้วนๆ เลย เห็นอย่างนี้
เพราะฉะนั้นเสียใจ เสียใจว่าสายเสียแล้ว ทำไมพระคุณเจ้าไม่เทศน์ให้ผมฟังบ้าง
ต่อไปนี่ขออาราธนานะ ขอให้พระคุณเจ้าและภิกษุทั้งหลาย ได้โปรดเถอะ

โปรดเทศน์เรื่องขันธห้าให้โยมฟังบ้าง

นี่หลวงพ่อก็ทำตามที่พระสารีบุตรรับอาราธนาไว้ล่ะ

ไม่ใช่เราอุตรมาเทศน์อะไระพิลึกพิลั่น

ผู้มีสติมีปัญญาเขารู้ว่าธรรมะอะไรสำคัญ

อยากกลับไปแก้ไขอดีต ทำอย่างไรดี

ถาม : ในอดีตผมแย่มากเลยครับ ทำแต่สิ่งที่ไม่ดีมาตลอด
อยากจะย้อนกลับไป แก้ไขอดีตครับ แต่ทำไม่ได้
ผมควรจะทำยังไงดีถึงจะสามารถลืมอดีตได้

ก่อนอื่นเลยผมอยากให้คุณทำใจว่าอดีตที่ผ่านมามันดีแล้ว
เพราะมันทำให้คุณสำนึกผิด
เหมือนเชกสเปียร์บอก ถ้าอะไรลงเอยดินะ ที่ผ่านมามันดีหมด
และนี่สิ่งที่ลงเอยดีคืออะไร คือคุณสำนึกผิด
และจุดเริ่มต้นของคนที่สำนึกผิดนั้นมักจะเป็นการเริ่มทำอะไรที่มันสว่าง
มักจะเป็นจุดเริ่มต้นของการทำบุญอย่างใหญ่
มักจะเป็นแรงบันดาลใจให้รักษาศีลได้ตลอดชีวิต ไม่พลาดอีก

คนส่วนใหญ่ที่ธรรมดๆ ไม่เคยมีความรู้สึกผิด
ไม่เคยมีความรู้สึกแะอะไรกับตัวเองมากมายนี้
มันไม่ค่อยมีกะจิตกะใจที่จะไปให้ทานรักษาศีลหรอก

ถ้าดูอย่างองค์ลัทธิลัทธิอย่างนี้ หรือดูอย่างพระเจ้าอโศกอย่างนี้
ไปฆ่าคนไว้เยอะแยะ เสร็จแล้วพอสำนึกผิดขึ้นมา
สำนึกผิดแบบทำยังไงดีถึงจะหายรู้สึกผิดอย่างนี้ได้
ก็กลายมาเป็นอุปถัมภ์ภิกษุสำคัญที่สุดของพุทธศาสนาหลังยุคพุทธกาล
หลังยุคพุทธกาลอายุสัก ๒๓๕ ปี
ไม่มีใครที่อุปถัมภ์ศาสนาได้เท่าพระองค์อีกจนกระทั่งถึงปัจจุบัน
นี่เกิดจากความสำนึกผิดนะ

เพราะฉะนั้นไม่ได้พูดเล่นนะ บอกว่าที่คุณทำแะๆมาทั้งหมดนี้ ดีแล้ว
ให้รู้สึกว่ามีความรู้สึกที่ดีกับมันเถอะ
เพราะว่ามันจะทำให้คุณเริ่มต้นเป็นนักบุญ เป็นผู้ทรงศีล
เป็นผู้ที่สามารถทำทานรักษาศีลได้ด้วยความมั่นคงไปตลอดชีวิตที่เหลือนะครับ

ดั่งตฤณวณะ ๑

ดั่งตฤณวณะ Dungtrin's rhapsody

...ถ้าจะเทียบก็เปรียบแสงมาส่องเกล้า
ติดคุกแค้นแอมมุ่นด้วยคันทันเคย
เหมือนน้ำใบไร้ตามาก่อนเก่า
กองชยะคู่ยลันด้วยชินชา
พระเอาตามาประทานแก่คนบอด
พระปรานีที่สุตนี้มีเกินใคร
พนมปิ่นอัญชลีนีพหรือ
พระคุณใหญ่ต่อให้คืนเป็นดาวเดือน
ถ้ำร้อนใจใคร่รูชาติถาคต
เข้าจับใจให้รู้ดูนานนาน
จึงเอาใจใสแล้วเป็นแก้วแก้ว
พระสอนมาช้านนี้มีพอเพียง

ไสรวราเอาฟ้ามาเปิดเผย
ก็สุดเอ๋ยเจลงคำเมื่อธรรมมา
วันวันเศราเฝ้าเอาแรงแสวงหา
ทั้งโรยลำน้าหม่นก็ทนไป
รักษารอดตลอดสายจนหายไข
จะจดจำพระองค์ไว้ไม่ลืมเลือน
สองมือไหว้ขาง่ายดายอะไรเหมือน
เสมอเลื่อนหนีสิ้นด้วยดินดาน
พระสั่งสอนให้สลัดในสังขาร
กระทั่งผลาญอุปาทานจนลาญเรียง
มาชานกล่าวบูชาได้เต็มเสียง
จะลำเลียงถวายองค์พระทรงธรรม

ดั่งตฤณ

ลงทุนในหุ้น เสี่ยงสูงจริงหรือไม่?

กรม/กอบมกษ

Mr.Messenger

หลายๆครั้งที่ผมชอบเขียนบทความหรือตั้งกระทู้ห้องสินทร ในพันทิพย์ ด้วยการเริ่มต้นตั้งคำถามซึ่งมันอาจนำไปสู่คำตอบ หรือคำถามอีกหลายๆคำถามตามมาก็ได้ เป็นการเปิดโอกาสมองในมุมอื่น และสำรวจความคิดตัวเองว่า เรามองรอบด้านแล้วหรือยัง รวมทั้งความคิดใหม่ๆ มักจะเกิดขึ้นได้ก็ด้วยการตั้งถามกับตัวเองเสมอๆครับ แต่ต้องอย่าลืมนะครับ ทุกคำถามต้องพาเราเดินหน้าต่อไป ไม่ใช่เฝ้าแต่ย่ำคิดกับคำถามเดิมๆ ที่อาจจะไม่มีคำตอบ หรืออาจยังไม่ถึงเวลาที่เรารู้จำเป็นต้องรู้นั้นก็เป็นได้ หน้าที่ของเราคือสร้างเหตุแห่งการเรียนรู้ให้เกิดขึ้นครับ เราไม่สามารถบังคับตัวเองให้รู้คำตอบได้ทันที ถ้าเหตุและปัจจัยยังไม่อำนวย

เกริ่นมาซะยาว ฉบับนี้ ผมจะสร้างเหตุแห่งการเรียนรู้จากมุมมองของนักลงทุนตัวเล็กๆคนหนึ่งให้ได้พิจารณากันว่า การลงทุนในหุ้น หรือตราสารทุน มีความเสี่ยงสูงจริงหรือ... ส่วนจะได้คำตอบกลับไปหรือไม่นั้น ผมจะพยายามดูแล้วกันครับ

ตราสารทุน หรือ หุ้น (Equity) คือ ตราสารที่ออกโดยบริษัทเอกชนให้แก่ผู้ถือ ซึ่งจะถูกเรียกว่าผู้ถือหุ้นหรือ Shareholder ทั้งนี้ ตัวผู้ถือหุ้นจะอยู่ในสถานะ “เจ้าของบริษัท” วิธีการลงทุนในหุ้น สำหรับนักลงทุนรายย่อยอย่างเราๆ ต้องลงทุนผ่านตลาดหลักทรัพย์เท่านั้นครับ สามารถดูเว็บไซต์ของตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทยได้ที่ <http://www.set.or.th> โดยตลาดหลักทรัพย์นี้ จะมีบริษัทเอกชนที่นำเข้าไปจดทะเบียนในตลาด (ไม่ใช่ทุกบริษัทที่อยู่ในประเทศไทยนะครับ) วิธีการลงทุน ก็คือ เลือกบริษัทที่เราคิดว่า เป็นบริษัทที่ดี เป็นบริษัทที่น่าสนใจ และน่าจะมีแนวโน้มที่ดีในระยะยาว

การตั้งเป้าไว้แต่แรกด้วยการมองว่า การลงทุนในหุ้น คือ การเข้าไปเป็นเจ้าของร่วมกับบริษัทที่ดี และมีแนวโน้มที่จะเติบโตธุรกิจได้ดีในอนาคต จะทำให้เราไม่หลงทางในการลงทุนในระยะยาว

สาเหตุที่นักลงทุนส่วนใหญ่ในตลาดหุ้น มองว่า เป็นการลงทุนที่เสี่ยงเกินกว่าตัวเองจะรับได้ หรือได้รับผลตอบแทนโดยที่ไม่ได้เตรียมใจรับไว้ สาเหตุหนึ่งก็มาจากการเข้าไปลงทุนเพียงเพราะเห็นว่าคนอื่นทำกำไรได้ และอยากทำกำไรบ้าง (โดยไม่เห็นกิเลสของตัวเอง) หรือ คิดว่า การเข้าไปลงทุนในหุ้น ก็คือการวัดดวง ซื้อในราคาที่ถูกรอหุ้นตัวนั้นวิ่งขึ้นมาในราคาที่สูง แล้วจึงขายมันออกไปเพื่อทำกำไร แต่เอาเข้าจริงๆ พอซื้อหุ้นไป น้อยครั้งที่ราคาหุ้นจะวิ่งขึ้นทันที แถมบางครั้งราคายังตกลงไปทันทีที่ซื้อ ก็มีให้เห็นอยู่บ่อย เศรษฐกิจซบเซา เราเห็นราคาหุ้นตกลงไป เราก็กลัวว่าหุ้นตัวนั้น จะตกลงไปอีก จึงยอมขายตัดขาดทุน พอขายไปเท่านั้น หุ้นเจ้ากรรม ดันวิ่งขึ้นไปทันตา ได้แต่อาปากค้าง

หากเราเริ่มต้นปฏิบัติธรรมด้วยความอยากเป็นคนดี อยากได้โน่น อยากได้นี้ โดยไม่เห็นความอยากของตัวเอง ไม่ปฏิบัติด้วยใจที่เป็นกลาง การปฏิบัตินั้นก็ไม่สามารถพาเราไปสู่

จดหมายที่พระพุทธเจ้าทรงชี้ทางไว้ให้เราชาวพุทธอย่างแน่นอน

การลงทุนโดยขาดหลักการของการลงทุนที่ดี ก็ไม่สามารถสร้างผลตอบแทนที่ดีในระยะยาวให้กับนักลงทุนได้เช่นกัน ผมจะลองยกตัวอย่างให้เห็นชัดๆ ตัวอย่างหนึ่งนะครับ ด้วยหลักการการลงทุนที่ต่างกันของนักลงทุน ถึงแม้วิธีการคือ เข้าไปซื้อหุ้นตัวเดียวกันจำนวนเดียวกัน แต่ผลลัพธ์ที่ได้ กลับต่างกันอย่างสิ้นเชิง

คนที่ ๑ มีความเข้าใจในธุรกิจของหุ้นที่ตัวเองตัดสินใจลงทุนเป็นอย่างดี มีเหตุผลทางปัจจัยพื้นฐานมารองรับ และเชื่อมั่นว่าบริษัทดังกล่าวสามารถสร้างผลตอบแทนที่ดีได้ในระยะยาว

คนที่ ๒ ลงทุนหุ้นตัวดังกล่าว เพราะมีคนบอกมาว่า ราคาจะวิ่งขึ้นไปเท่านั้นเท่านี้ ได้ข่าวมาว่า บริษัทจะกำไรดีในระยะสั้นๆ และเห็นเพื่อนๆ นักลงทุนได้กำไรจะหุ้นตัวดังกล่าวมาเป็นกอบเป็นกำ

หากราคาหุ้นตัวที่ทั้งสองคนได้ลงทุน ราคาตกลงมาโดยไม่มีเหตุผลรองรับ คุณคิดว่านักลงทุนทั้งสองคนนี้มีแนวโน้มจะคิด และทำอย่างไรกับหุ้นตัวดังกล่าว?

- ดูจากเหตุการณ์ก่อนการตัดสินใจซื้อครั้งแรก ก็พอจะเดาได้ว่า นักลงทุนคนที่ ๑ มีเหตุผลที่หนักแน่น และไม่น่าจะหวั่นไหวกับความผันผวนเล็กน้อย เพราะตัวเขาเอง เชื่อมั่นในบริษัท มากกว่าจะดูที่ราคาหุ้น ส่วนคนที่ ๒ มีเหตุผลที่จะรองรับความเชื่อมั่นในหุ้นตัวดังกล่าวน้อยกว่าคนที่ ๑ เนื่องจากอยากทำกำไรระยะสั้นๆ พอไม่มีเหตุผลด้านปัจจัยพื้นฐานรองรับ ราคาหุ้นเริ่มลดลง ก็มีแนวโน้มจะขายทิ้ง เพราะกลัวว่า มันจะลงไปแรงกว่าเดิม

เรื่องความเสี่ยง ส่วนหนึ่ง ก็มาจากลักษณะเฉพาะของสินทรัพย์ที่เราไปลงทุน แต่อีกส่วนหนึ่ง มาจากแนวคิด และวิธีการลงทุนของนักลงทุนเองนะครับ จากตัวอย่างที่ยกมาให้ดู จะเห็นว่า ถึงแม้จะลงทุนในสินทรัพย์ประเภทเดียวกัน แต่ความเสี่ยงที่นักลงทุนทั้งสองคนมองกับสินทรัพย์ที่ตัวเองลงทุน กลับแตกต่างกัน

ฉบับนี้ได้แค่เรื่องแนวคิดความเสี่ยง ฉบับต่อไป ผมจะพาไปรู้จักกับปัจจัยต่างๆ ที่มีอิทธิพลกับการลงทุนในหุ้นเพิ่มเติมครับ เขียนเรื่องหุ้น จะเขียนแค่ครั้งเดียวพอได้ใจ ^^

โดย ชลนิล

(ต่อจากฉบับที่แล้ว)

มรรคาอยู่ในห้องพระ กับความสยองขวัญที่ปกคลุมให้เห็น เขาไม่รู้เลยแม้แต่น้อย
น้อยนิดเขาแลตรงยังพระพักตร์พระพุทธรูป สองมือประนมไหว้นอบน้อม แวดลในดวงตาแปร
เปลี่ยนเป็นความเคารพ เลื่อมใสเต็มหัวใจ

ต่ำลงมาจากตั้งวางพระพุทธรูป ภาพหลวงปู่ใหญ่ตั้งเด่นชัด

“ผมไม่รู้จะตั้งความทรงจำในอดีตคืนมาอย่างไรครับ” เขากล่าวเบาๆ “หลวงปู่ช่วยชี้ทางให้ผม
ด้วยเถิดครับ”

ห้องพระเงียบสงัด สิ่งภายนอกไม่อาจกระทบถึงราวกับถูกตัดขาด ให้เป็นดินแดนอันเว้งว่าง โดด
เดี่ยว

มรรคาได้ยินเสียงพายุ แรงลมกระหน่ำ ไม่ปราณีต่อดินฟ้าอากาศและมวลสรรพสัตว์ในโลก เสียง
หวีดหวิวสลับกับรังสะเทือนเลื่อนลั่นของแผ่นดินในความวิปริตนั้น เสียงหัวเราะอันกึกก้อง หยั่งผยองของ
‘จ้าว’ โดดเด่นขึ้นมา

“ข้าเริ่มให้ได้เท่านั้น ต่อไป จงดำเนินด้วยตัวเอง” เสียงที่ไม่คุ้นหูแว่วมาจากกลางใจ

มรรคาวัดขานั่งขัดสมาธิ ปล่อยให้เสียงเหล่านั้นเข้าครอบคลุมความรู้สึกทุกส่วน...ยิ่งพยายาม
เท่าใด ผลก็ยังไม่คืบหน้า ขาหนุ่มตึงสติด้อยๆ คิด...ทำอย่างไรเขาถึงจะ ‘เห็น’

“ถ้าคิดอยาก ‘เห็น’ จะไม่มีวันได้เห็น” คำพูดของพันเกลียวดังขึ้นมา

มรรคาสูดลมหายใจลึกๆ ‘หยุด’ ความต้องการทั้งมวล...

“เอาเถอะ...ถ้าอธิษฐานในชาติก่อนมัน ‘แรง’ พอทุกสิ่งจะกระจ่างเอง แต่ถ้ามันไม่มีกำลังพอ
ถึงขนาดนั้นก็หยุด ‘เลิก’ จะไม่สนใจอีกแล้ว อดีตคืออดีต มันจบลงแล้ว นี่คือปัจจุบัน ไม่เกี่ยวข้องกัน จะ
ไม่ไฝหา ไม่วิ่งตามมันอีกต่อไป...จบสักที ผลจะเป็นยังไวกี่ข้าง...พอ...”

เขายกมือตัวเองอย่างเด็ดขาด ถ้าไม่รู้เรื่องในคืนนี้ ทุกอย่างก็จบ...เขาจะไม่สนใจอีกแล้ว

ใจวางจากความอยากรู้ เสียงพายุฝนยิ่งกระหน่ำชัด มันชัดเจนจนเขาแทบจะมองเห็นภาพ เสียง
หัวเราะยังไม่ขาดสาย...เนิ่นนาน เขาเหมือนจะได้พบเจ้าของเสียงหัวเราะ

เขายืนอยู่ท่ามกลางลมพายุซึ่งกระหน่ำหนัก ชาวบ้านทุกคนหอบรอบด้วยความเคารพ เกรงกลัว
หมอผีประจำหมู่บ้าน คำนับซ้ำแล้วซ้ำอีก เสียงหัวเราะทอดต่ำลงมาๆ จนกระทั่งเงียบหาย

แสงสีแดงเพลิงลุกโชนสูงลิ่ว เขากอดอกมองเข้าไปกลางรัศมีสีแดงฉาน ร่างๆ หนึ่งปรากฏขึ้น
เลื่อนราง

“โอ...จ้าวเสด็จมาแล้ว...จ้าวมาแล้ว” หมอผีพรวดไม่ขาดปาก ชาวบ้านยิ่งขดตัวงดลงดิน ตัวสั่น
ระริก ไม่กล้าเงยหน้า

‘จ้าว’ ข้างเป็นชายที่งดงามจนชายด้วยกันยังอิจฉา เรือนร่างสูงอ้วนแอ่นซ่อนความแกร่งกำยำ ผิว
ขาวนวลตลอดตัวกับอารมณ์สีแดงเข้ม ใบหน้าราวกับปั้นแต่งและสลักเสลาด้วยยอดประติมากรผู้ทรง
พรสวรรค์อันประเสริฐ หากเป็นภาพวาด ก็เป็นภาพที่จิตรกรทุกคนในโลกมีอาจหาขอบกพร่องได้ มันคือ
ใบหน้าที่ชะลอลงเอาความงามของสตรีเพศ รวมเข้ากับ ความคมเข้มของบุรุษ จนกลายเป็นหนึ่งเดียวที่ยาก
เปรียบเปรยต่อสิ่งใดได้

“ข้าขอคารวะต่อท่าน ‘เทพ’ ผู้มาจากแดนสุขาวดี” น้ำเสียงของจ้าวแตกต่างจากเสียงหัวเราะ
อย่างสิ้นเชิง

คำว่า ‘เทพ’ ทำให้หมอผีตะลึงงัน มองชายไร้ที่มาอย่างไม่เชื่อสายตา กะพ้อเงยหน้างัน กิ่งปิด
กิ่งหดหู่ใจ

...ลงว่าเทพมาช่วย หล่อนยอมมีโอกาสรอด...แต่เพราะท่านเป็นเทพ...หล่อนยอมไม่มีหวังได้ขีด
ใกล้

สองชายยืนประจันหน้ากันอย่างไม่เกรง ร่างหนึ่งครองอารมณ์สีแดงสด ท่วงท่าสง่าผ่าเผยแถม
หยิ่งผยอง อีกร่างสวมเสื้อผ้าชาวบ้านธรรมดา ยืนกอดอกปล่อยตัวตามสบาย หากราศีที่มี ก็ทำให้ฝ่าย
ตรงข้ามมีอาจฮึกเหิมได้

“ในฐานะเจ้าบ้าน ข้าขอทราบนามและเหตุผลที่ท่านมาเยือนถึงถิ่น จะได้หรือไม่”

“ข้ามาทวงถามความยุติธรรมให้แก่หญิงสาวคนหนึ่ง” เขาเลือกตอบคำถามหลัง

“อีกะพื่อนั้นหรือ” อีกฝ่ายพูดเหมือนไม่ใส่ใจเรื่องสลักสำคัญ “ข้าไม่คิดว่าท่านเทพผู้สูงศักดิ์ จะใส่ใจ
ต่อมนุษย์เดินดินไร้ค่าเช่นนี้”

“ก่อนจะเป็นเทพ ข้าก็เคยเป็นมนุษย์ เจ้าเองก็คงไม่ผิดกัน ในวัฏสงสารมีแต่ผู้เดินทาง วนเวียน
อยู่ในชาติภพน้อยใหญ่ทั้งสิ้น ไยต้องมาดุดันกัน”

“ไม่ต้องมาเทศน์ให้ข้าฟังก็ได้” น้ำเสียงยังนิ่งนวล แต่ใบหน้าเริ่มแข็งกร้าว “มีอะไรก็ว่ากันมา ไม่
จำเป็นต้องใช้สำนวน”

“ข้าขอให้เจ้าละเว้นชีวิตมนุษย์ผู้นี้ และเลิกให้พวกชาวบ้านนับถือบูชาสิ่งมลายไร้สาระเสียที”

“ท่านหาว่าข้า และกฤตยา มนต์ของข้า คือสิ่งมลาย ไร้สาระ ท่านให้ข้าปล่อยนั่งผู้หญิงโอหัง
กล้าด่าว่าข้า กล้าไม่บูชานับถือข้าเช่นนั้นหรือ”

“เจ้าจะเอาอย่างไร”

“ข้าให้เกียรติท่าน เพียงเพราะท่านเป็นเทพ...แต่ไขว่ข้าจะกลัวท่าน ‘วิชา’ ของข้า ไขจะด้อย
กว่าผู้ใด” เสียงกระหึ่ม ห้าวหาญ บาดหู ใบหน้าเริ่มแข็งกร้าว ความมดงามค่อยๆ แปรเปลี่ยน...

“หรือเจ้าหมายความว่า ข้าต้องเอาชนะเจ้าให้ได้ก่อนกระมัง เจ้าถึงจะยอมเชื่อฟัง”

“สา...สา” เสียงหัวเราะเช่นนี้อีกแล้ว เสียงที่เหมือนจะกล่มฟาดดินให้กลายเป็นผุยผง

ร่างอันแข็งแกร่งของจ้าวเปลี่ยนไป กลับกลายเป็นร่างสูงใหญ่ทึบทะมึนราวยักษ์ปักหลั่น ใบหน้า
แบนบานออก ดวงตาโตลึก ถมึงทึง สีผิวเปลี่ยนเป็นน้ำตาลเข้ม อารมณ์ที่ใสกลายเป็นสีดำสนิท

...มันคือสิ่งตรงข้ามกับความงดงามตอนแรกอย่างสิ้นเชิง...

“ถ้าเจ้าชนะข้า...เทพผู้สูงศักดิ์...ไม่ว่าเจ้าสั่งอย่างไร...ข้าล้วนยอมสิ้น” คำพูดเต็มไปด้วยความ
อหังการ

มือเขาดลายจากการกอดอก นัยน์ตาฉายแววเจิดจ้า เสื้อผ้าแปรเปลี่ยนกลายเป็นชุดทรงสีน้ำเงิน
เข้ม

“เอาเถอะ...ข้าจะสั่งสอนให้เจ้าได้รู้การควรไม่ควรเสียบ้าง”

สิ่งที่ปรากฏต่อตาชาวบ้านทุกคน คือร่างทั้งสองลอยสู่ความมืดดำของราตรีกาล ลำแสงสีน้ำเงิน
เข้มโอบคลุมร่างแห่งเทพ รัศมีสีดำกลืนจ้าวเข้าสู่ห้วงแห่งความมืด

มันเป็นความเจ็บที่ทุกคนอึดอัดใจ มันคือความสงบที่ทำให้ใครๆ ต่างรอนรน ทรมนทรมาย...ที่ขอบ
ฟ้า เห็นเพียงลำแสงสีเงินยวงฟุ้งแปลบปลาม สลับกับแสงสีอันตระการตา แต่ทว่า..ไร้ทุกสรรพเสียง ไม่
ว่าจะเห็นแสงสว่างโชติช่วงปานใด หรือแสงสีที่แสนตาเพียงไหน ก็ไม่มีเสียงที่ทำให้ทุกคนร่วมรับรู้ได้
เลย...

แล้วจู่ๆ ‘จ้าว’ ก็ปรากฏตัวขึ้นด้วยร่างอันงดงาม หล่อเหลา หมอผีเกือบโห่ร้องยินดี ถ้าไม่ทัน
สังเกตว่า...ใบหน้าของจ้าวซีดซีขาว รัศมีแดงฉานที่เคยมีหายไปเกือบหมด

‘เทพ’ ปรากฏกายลักษณะเดิม แต่งกายเสื้อผ้าชาวบ้าน ทำทางเนิบเนื่อย แต่ใบหน้าผุดผ่อง เต็ม
ไปด้วยราศี

“ท่านให้ข้าสัญญาสองข้อใช่ไหม” จ้าวกระซกเสียงห้วน

“ห้ามทำร้ายผู้หญิงคนนี้ และเลิกให้ชาวบ้านนุชานับถือเจ้าเสียที” คำพูดเรื่อยๆ เหมือนไม่ใช่
คำสั่ง

“ได้” เสียงตอบสละบัด ก่อนจะหายไปอย่างรวดเร็ว

หลังจากชาวบ้านหายตกตะลึง ทุกคนโห่ร้องดังกึกก้อง หมอผีประจำหมู่บ้านแอบเร้นกายโดยไม่มี
ใครทันสังเกต

เทพแปลงหน้าไม่ใส่ใจต่อเสียงชื่นชมยินดี ทำทางเคารพนบไหว้ของชาวบ้าน เขาเดินข้าๆ ไป
หาหญิงสาวที่หมอบพับพิง มองเขาด้วยแววตาเคารพบูชา รอยยิ้มของเขายังเป็นดังเดิม ไม่ต่างจาก
ชายผู้มีคุณที่กะพ้อคันเคย

“ข้าจัดการเรื่องของเจ้าเรียบร้อยแล้วนะ” เขาคุกเขาลงบอกหล่อน

น้ำตาลหญิงสาวไหลคลอเบา ชายที่ตนเองแอบมอมชอมชีวิตและหัวใจ อยู่ใกล้แค่เอื้อมมือ แต่หล่อน
ไม่กล้ากระทั้งสัมผัสปลายนิ้วเขา

“ท่าน...ทำเพื่อข้าหน่อย” เสียงถามแผ่วเครือ

“ใช่...ก็ข้ารับปากเจ้าแล้ว” ใบหน้าสดใส รอยยิ้มกระจ่างของเขา ยิ่งทำให้กะพ้อหม่นหมองใจ

“แล้ว...ท่าน...จะ...จากไป” เป็นคำถามซึ่งหวังจะได้รับคำปฏิเสธ

“ถึงเวลาแล้ว” คำตอบเหมือนการตอกย้ำรอยแผลในใจ “อยู่ดีมีสุขนะ” เขาอวยพร

“เดี่ยว...” น้ำเสียงเรียกอย่างขลาดๆ “ข้าหน่อยยังไม่รู้...ชื่อของท่าน”

เขายิ้มให้อย่างเมตตา ก่อนตอบเสียงแผ่วพลี

"ทิวาเทพ..."

ร่างสูงสง่าเลื่อนหายไป ในขณะที่ใบหน้ากะพ้ององด้วยน้ำตา เสียงสะท้อนให้ดังเหมือนหัวใจจะพังกั้น ร่างบอบบางสิ้นสะท้อน ไม่ต่างจากนกน้อยเปี่ยมฝน

หัวใจของมรรคาถูกบีบ ความเศร้าเสียใจของหญิงสาวกำลังระบวดใส่เขา น้ำตาทุกหยดเหมือนน้ำกรดกัดกร่อนจนเขาอดเวทนาไม่ได้ เมื่อมีอารมณ์อื่นมาแทรก ความดั่งมั่นในใจไม่อาจทรงตัว นิมิตต์จึงเลื่อนหาย เสียงที่ได้ยินก็คืนสู่ความเงียบสงัดดังเดิม

...เขาเข้าใจแล้ว...ชายหนุ่มบอกกับตัวเอง ขณะก้มลงกราบพระพุทธรูป

"ขออีกครั้งเดี๋ยวเถอะ" ...ขอให้ได้เห็นอดีตอีกครั้งเท่านั้น...เขาก็จะเข้าใจเรื่องได้ทั้งหมด...

มรรคายืนย่นกับตัวเอง

ปีกแก้วแต่งตัวเรียบร้อยลงจากห้อง เพื่อเตรียมตัวไปสอบวันสุดท้าย มรรคาดีมกาแฟรออยู่ที่โต๊ะอาหาร เขาเงยหน้าเมื่อเด็กสาวเดินมาถึง

"กินอะไรหน่อยมั้ยจ๊ะ เดี่ยวพี่ไปส่ง"

"เอ...วันนี้อารมณ์ดีอะไรคะ...มหาวิทยาลัยของแก้วกับออฟฟิศพี่มัคนคนละทางกันเลยนะคะ"
เด็กสาวสงสัย

"ไม่เป็นไรหรอก วันนี้พี่เข้าสายได้" เขาพูดสั้นๆ **"แก้วสอบวิชาสุดท้ายไม่ใช่หรือนั่งรถมีคนขับสบายๆ จะได้ทำอะไรดีๆ ใจ"**

ปีกแก้วยิ้มจมูกใส รู้ว่าเขาล้อเลียน

"ทำหน้าอย่างนี้แสดงว่าไม่ไปใช่ไหม" เขาหยิบของเตรียมตัวลูก

"ไปสิคะ" เด็กสาวตะลึงตาของในมือมรรคามาถึงเอง **"นานๆ พี่มักจะใจดีไปส่งสักที"**

"สอบเสร็จแล้ว ถ้ามีเวลาว่าง ไปหาพี่ที่ออฟฟิศหน่อยนะ" มรรคาบอกขณะเดินไปขึ้นรถ

"ทำไมหรือคะ" เด็กสาวเงยหน้าขึ้นถาม

"คืนนี้งานวันเกิดคุณลุง แก้วจะไม่ไปทำผมแต่งหน้าก่อนหรือจะ หรือว่ายังไม่อยากเป็นสาว พี่จะได้บอกเลิกข้างเขาให้"

"แสดงว่าพี่มัจฉาจัดการเตรียมให้แล้วใช่มั้ยคะ...ไชโยดีใจจัง" กิริยากระโดดโลดเต้นคล้ายเด็กเล็กๆ เช่นนี้ ทำให้ชายหนุ่มต้องสายหน้า...เขาทำใจไม่ได้สักทีว่า ปีกแก้วโตเป็นสาวเต็มตัวแล้ว...

ที่แห่งนั้นอิมคริมด้วยไม่อาจมีแสงตะวันฉายจานลงมาอย่างเต็มที่ ดันไทรใหญ่ยื่นตระหง่านโดดเด่นเสียดฟ้ามองเห็นสีเขียวของหมู่ไม้กระจัดกระจายออกโดยรอบ

ปีศาจหมอฟีกำลังหมอบราบตรงเบื้องหน้าดันไทร หูทั้งสองสดับเสียงที่ดังมาเป็นจังหวะซ้ำๆ หนักแน่น ภาษาใช้แปร่งแปลก ไม่อาจจำแนกสัญชาติ เน้นนานกว่าเสียงเหล่านั้นจะเงียบลง ร่างที่หมอบราบค่อยกลายเงยหน้าขึ้น คุณเขาคำนับต่อดันไทรด้วยอาการเคารพสูงสุด

"ขอบคุณเจ้าอย่างเหลือประมาณ ที่สั่งสอน 'วิชา' ให้แก่ข้า" ปีศาจหมอฟีกกล่าว

“อำนาจเทพที่คุ้มครองนั้งผู้หญิงคนนั้นจะร้ายกาจสักเพียงใดเชียว แค้ขับไล่เอ็งกับพวกบริวาร ออกจากบ้านมันได้เท่านั้น แต่พอมันย่างก้าวออกมา วิชาที่ข้าถ่ายทอดให้เอ็งคราวนี้ สามารถต่อกรกับ อำนาจเทพของมันได้แน่นอน”

“จ้าวคือผู้ทรงอำนาจที่สุดฟ้าสุดแผ่นดิน...” วิชาอื่นอาจจะไม่เท่าไร แต่วิชาเียนยอ ปิศาจหมอ ผีกลับเชี่ยวชาญ

“พอ” เสียงจ้าวสั้นแต่เด็ดขาด “เอ็งไปทำงานที่ข้าสั่งให้สำเร็จ จับดาอุ๊กะพ้อมันด้วย... ถึงข้าจะถูกขังอยู่ในนี้ แต่ก็พอรู้ว่ามันไม่ซื้อสัตย์ต่อข้า”

“ขอรับจ้าว” มันก้มลงกราบอีกครั้ง

บรรยากาศชั่วชั้ยิ่งทวีความขุ่นข้นลงไปอีก แสงฟ้าแปลบแปลบกลางฟ้า รอเวลาผ่าลงสู่ พื้นพสุธา

๑๒

“ข้างล่างเรียบร้อยดีไหมคุณ” คุณฉัตรจวีหันใบหน้าที่พอกเครื่องสำอางไปถามสามี “ก็ไม่มีปัญหาอะไร” คุณธมความหาเสื้อผ้าในตัวเตรียมไว้ใช้ในวันนี้ “ชุดของคุณฉันให้เขาวางไว้บนเตียงใจ” พูดแล้วรีบหลับตาเพื่อให้ช่างแต่งหน้าเกลี่ย เครื่องสำอางบนเปลือกตา

คุณธมมองเสื้อผ้านบนเตียง สีหน้าติดจะระอานิดๆ เหลือบตาไปยังภรรยาและช่าง ประจำตัวที่หน้ากระຈกแล้วถอนใจ

...คนแก่...จะพอกเครื่องสำอางประหินโถมสักแค่ไหนก็หนีความขราไม่พ้น...

ปีนี้คุณธมอายุครบหกสิบปีบริบูรณ์ ส่วนคุณฉัตรจวีจะอายุน้อยกว่าก็ไม่เกินสองสามปี วัยขนาดนี้ น่าจะเกษียณอายุพักผ่อนได้แล้ว แต่คุณฉัตรจวียังโลดแล่นอยู่ในวงสังคมชั้นสูงอย่างสาวเสมอ ส่วนคุณธมต้องควบคุมกิจการต่างๆ อีกมากมาย ชีวิตเต็มไปด้วยงานและงาน มีลูกสาวสองคน ‘พลอยใส’ ลูกคนโตแต่งงานกับหนุ่มนักธุรกิจในแวดวงเดียวกัน ส่วน ‘แพรวา’ ลูกสาวคนรอง ชอบที่จะใช้ชีวิตอยู่ต่างประเทศ เรียนจนจบดอกเตอร์แล้วยังไม่หยุดเรียน

คุณธมมีน้องๆ อีกสามคน ทัด ธนา และสุณี ซึ่งแต่ละคนมีชีวิตผกผันต่างกันไป สุณีหย่าร้างกับสามี ทรัพย์สินที่มีถูกปกอลอกโกงไปจนเกือบหมด ธนาใช้ชีวิตพรั่งพร้อมเงินทองที่ต่างประเทศ โดยไม่มีวันแว้วว่าจะกลับมาอยู่เมืองไทย ลูกๆ ของเขาใช้ชีวิตชาติที่ประเทศนั้นกันหมด

สวนหัด น้องชายที่มีวันใกล้เคียงกับคุณมามากที่สุด ก็เสียชีวิตไปเมื่อหลายปีก่อน ทั้งลูกชายคนเดียวกับเด็กสาวในความดูแลอีกคนไว้ให้ ด้วยทรัพย์สินที่มีล้นเหลือเช่นนี้ คุณมสามารถเลี้ยงเด็กทั้งสองไว้ที่บ้านได้อย่างไม่เดือดร้อน...ถ้าไม่ติดปัญหาที่คุณฉัตรจรี

คุณฉัตรจรีกับคุณนวลแม่ของมรรคา เป็นยิ่งกว่าแม่เฒ่าเฒ่า ทั้งคู่เรียนมาด้วยกัน และเป็นคู่แข่งกันทุกด้าน จนเมื่อจำเป็นต้องอยู่ร่วมกันในบ้านเดียวกัน ความไม่กินเส้นยิ่งเด่นชัด...บ้านหลังใหญ่ถูกแบ่งเป็นสองฝ่าย ความแตกร้าวยิ่งขยายตัวมากขึ้น เมื่อคุณฉัตรจรีมีลูกสาว แต่คุณนวลได้ลูกชาย

ถึงจุดนี้ คุณนวลเป็นฝ่ายถอนตัวออกจากสนามรบ ด้วยไม่อยากให้ความแตกแยกของตนต้องลุกลามใหญ่โต

สองสามีภรรยาและลูกน้อย ปลูกบ้านอยู่ร่วมกันเป็นครอบครัวเล็กๆ มีความสุข จนกระทั่งเสียชีวิตเวลานั้นคุณมตั้งใจนำมรรคาและปึกแก้วมาเลี้ยงไว้เอง แต่คุณฉัตรจรีคัดค้านเต็มที่...หล่อนกลัวว่ามรรคาจะแย่งทุกสิ่งจากเธอและลูกสาวทั้งสองไป

ถึงแม้คุณมจะพร้อมด้วยทรัพย์สินศฤงคาร...แต่สิ่งที่คุณมขาดคือลูกชาย

ความที่ไม่ต้องการให้ครอบครัวมีปัญหา คุณมจึงให้เด็กทั้งสองอยู่กันเอง โดยมีป้าแจ่มคนเก่าคนแก่ของบ้านคอยดูแล ส่วนคุณมรับผิดชอบเรื่องค่าใช้จ่ายและเข้าดูแลกิจการโรงงานของน้องชาย จนกระทั่งมรรคาเรียนจบจึงปล่อยให้เขาควบคุมดูแลเอง

...ซึ่งชายหนุ่มทำได้ดีกว่าที่เขาคิด...

"เป็นยังงัยบ้างคะคุณ" คำพูดของคุณฉัตรจรีทำให้คุณมเบือนหน้ากลับ

"ฮือ...ดี" เขาตอบโดยไม่สังเกตด้วยซ้ำว่าหลังแต่งงานกับก่อนแต่ง ภรรยาเขาแตกต่างกันอย่างไร

"แล้วคุณเองทำไมยังไม่แต่งตัว" เสียงภรรยาเข้มงวดคล้ายเวลาดูแลสั่งสอนลูกๆ

"หัววันอย่างนี้ แยกยังไม่มาหรอก"

"ไม่ได้นะคุณ เราต้องคอยดูแลความเรียบร้อยก่อนแยกจะมาถึง"

"เอาน่า...มันยังไม่มื่ออะไรหรอก ทางด้านอาหารเลี้ยงแยกเราก็ให้ทางโรงแรมจัดการ ส่วนอาหารพิเศษบางอย่าง แม่ครัวของเรากับแม่แจ่มเขาก็ดูแลเป็นแม่งานให้อยู่แล้ว...ส่วนเรื่องทั่วๆ ไป ฉันก็ไม่เห็นมีปัญหาอะไร ตะกี้ก่อนขึ้นมาก็ฝากตามัคกับยายแก้วให้ช่วยดูแลกันแล้ว"

คราวนี้คุณฉัตรจรีลืพลพวดเหมือนงูโดนตีชนดหาง คุณมรู้ทันทีว่าตนเองพลาดไป

"ทำไมต้องให้ไอ้เด็กสองคนนั้น เข้ามาวุ่นวายในบ้านเราด้วย"

"ฉัตรจรี" คุณมขึ้นเสียง "ที่คุณเรียกว่า 'ไอ้' นะ มันหลานแท้ๆ ของผมนะ"

"ฉันไม่เคยนับญาติกับพวกมัน" ผู้เป็นภรรยาไม่ยอมแพ้

คุณมได้แต่ถอนใจ ความเกลียดที่คุณฉัตรจรีมีต่อคุณนวล ได้ถูกถ่ายทอดไปยังมรรคาและปึกแก้วอย่างเต็มเปี่ยม ยิ่งคุณมให้ความรัก ความเอ็นดูต่อหลานทั้งสองมากแค่ไหน ก็ยิ่งกระพือไฟโทสะและแรงเกลียดของคุณฉัตรจรีมากขึ้นเท่านั้น

คุณมรู้ว่าภรรยา กำลังกลัว...กลัวว่ามรรคาจะแย่งทุกสิ่งจากเธอไป 'ทุกสิ่ง' นั้น รวมถึงคุณมด้วย

มรรคาคือลูกน้องชายที่คุณธรรมรักมากที่สุด ด้วยความไม่มีลูกชาย มรรคาคงเปรียบเสมือนลูกชายคนเดียวของคุณธรรม

‘ลูกชาย’ เป็นสิ่งเดียวที่คุณฉัตรฉวี ไม่สามารถให้คุณธรรม

“พวกลูกๆ ของเรามาด้วยกันหรือยัง” คุณธรรมพยายามเบนหัวเรื่อง

“ดาซิดกับแม่พลอยมาหาเมื่อตอนเที่ยง บอกว่าอาจจะมาซำสักนิด เพราะดาซิดมีนัดกับลูกค้าต่างประเทศ”

คุณฉัตรฉวีพูดถึงลูกชายและลูกสาวด้วยความภูมิใจ

“แล้วยายแพรละ” คุณธรรมถามต่อ

“โทร.ทางไกลมาบอกแล้วว่าเครื่องจะลงท่าโมงเย็น ไม่ต้องให้ใครไปรับ จะนั่งแท็กซี่มาเอง” ลูกสาวคนนี้เหมือนนก ที่บินไปมาจนเป็นเรื่องปกติ

“เออละ จันเดียวฉันจะไปอาบน้ำสักหน่อย แล้วจะแต่งตัวลงไปข้างล่าง” คุณธรรมบอก

พอคุณธรรมหายเข้าไปในห้องน้ำ คุณฉัตรฉวีก็ให้ช่างแต่งหน้าเก็บรายละเอียดอีกเล็กน้อย จนพอใจจึงเข้าไปแต่งตัวในหลืบ

หลืบบังตาสำหรับแต่งตัวของคุณฉัตรฉวีค่อนข้างกว้าง ไม่กั้นจากสลักเสลาสวยงาม ผั่งติดกระจกยาวจดพื้นทำให้มองเห็นได้ทั่วตัว

คุณฉัตรฉวีแต่งตัวเสร็จก็ยืนสำรวจตัวเองที่หน้ากระจก มองหาข้อบกพร่อง เงามะตอนเผยให้เห็นสตรีสูงวัยแต่งหน้าเนียนจัด รูปร่างท้วมเล็กน้อย ทั้งๆ พยายามควบคุมอาหารเต็มที่ ชุดที่ใส่เรียบแต่หรู ดูสง่า ทรงผมรับกับใบหน้าอย่างเหมาะสม เจ้าของคนนี้จะคาดเดาอายุจริงของหล่อนได้

ขณะที่หล่อนกำลังชื่นชมตัวเองอยู่นั้น ลมอันเย็นเยียบเหม็นคุ้งก็เป่ารดชอกคอ ลามจนถึงใบหู รอบกายมีละอองหมอกเลือนๆ ปกคลุม และที่หน้าชนลุกไปกว่านั้น คือเงาในกระจก

คุณฉัตรฉวีไม่ได้ยืนคนเดียวในหลืบอีกแล้ว กระจกสะท้อนให้เห็นเงาอีกใบหน้าหนึ่ง ที่โผล่ยื่นออกมา ระหว่างช่วงไหล่และชอกคอหล่อน

ใบหน้าสีคล้ำๆ ซาดาน ไร้ความรู้สึก ริมฝีปากหนา จมูกบานพะเยิบ ดวงตาเหลือกโพล่ง เส้นผมหยิกแนบศีรษะ มันกำลังยิงฟันหยา และส่งเสียงแผ่วต่ำ...

“เหอ...เหอ...เหอ...”

(โปรดติดตามต่อฉบับหน้า)

ชวนคิดชวนรู้ ฉบับที่ ๒๐

ชวนคิดชวนรู้

ชวนคิดชวนรู้ ฉบับที่ ๒๐ ขอเชิญให้ท่านผู้อ่านมาชวนคิดชวนรู้

กับ **นาถกรณธรรม ๑๐** กันนะคะ ทราบคำตอบแล้ว ส่งคำตอบได้ที่นี้ค่ะ --> [คลิกที่นี่](#)

ร่วมสนุกภายในวันศุกร์ที่ ๕ มีนาคม ๒๕๕๓

ผู้โชคดีจะได้รับหนังสือ **ดุจิดปีแรก** จำนวน ๑๐ รางวัลค่ะ ^_^/

จงเลือกคำที่เกี่ยวข้องกับคำอธิบายในแต่ละข้อ จากกลุ่มคำต่อไปนี้

ศีล พาหุสัจจะ กัลยาณมิตตตา โสวัจัสสตา กิงกรณียะสุ

ทักขตา ธรรมกามาตา วิริยะ สันตญฐี สติ ปัญญา

๑. มีความสันโดษ
๒. เป็นคนว่าง่าย ฟังเหตุผล
๓. มีปัญญาเข้าใจสิ่งทั้งหลายตามความเป็นจริง
๔. ความขยันหมั่นเพียร
๕. มีมิตรดีงาม
๖. มีความประพฤติดี
๗. ได้เล่าเรียนสดับฟังมาก
๘. เป็นผู้ไคร้ธรรม
๙. มีสติ
๑๐. เอาใจใส่กิจธุระของเพื่อนร่วมหมู่คณะ

เฉลยของฉบับที่แล้ว

- ชื่อเมืองหลวงของแคว้นกาสิ อยุริมนแม่น้ำคงคา.....พาราณสี
- ความหนายที่เกิดขึ้นจากปัญญาพิจารณาเห็นความจริงระลึกถึงศีลของตนที่ได้ ประพฤติมาด้วยดี
บริสุทธิ์.....สีลานุสติ
- ไม่ต่างพรอย ที่ประทับนั่งของพระพุทธเจ้า.....พุทธอาสน์

- อาการของพระมหาบุรุษ.....มหาปรีสอาการ
- ฌานกำหนดอากาศ คือช่องว่างหาที่สุดมิได้เป็นอารมณ์.....อากาสนัญญาตนะ
- ฌานกำหนดภาวะที่ไม่มีอะไรเลยเป็นอารมณ์.....อากิญจัญญายตนะ
- วาตะของพระอาจารย์.....อาจารย์วาท
- ผู้คุมนรก, ผู้ลงโทษสัตว์นรก.....นรยบาล
- ทำร้ายพระพุทธเจ้าจนถึงยังพระโลหิตให้ห้อ.....โลหิตุปบาท
- การประชุม.....สันนิบาต

รายชื่อผู้โชคดีที่ได้รับ คู่มือกรรมพยากรณ์ ท่านละ ๑ เล่มค่ะ

๑. คุณธนิต จ.สมุทรปราการ
๒. คุณสุจินตนา จ.นนทบุรี
๓. คุณจิรวัดน์ กรุงเทพฯ
๔. คุณกุลศักดิ์ จ.ปทุมธานี
๕. คุณสายฝน จ.ระยอง
๖. คุณนิจิรา จ. นนทบุรี
๗. คุณ Walanchai จ.เชียงใหม่
๘. คุณพรยุพา กรุงเทพฯ
๙. คุณจุฑามาศ กรุงเทพฯ
๑๐. คุณสันติ จ.สมุทรปราการ

ขอแสดงความยินดีด้วยค่ะ ทางทีมงานนิตยสารจะจัดส่งรางวัลให้โดยเร็วนะคะ
และขอขอบพระคุณทุกท่านที่ร่วมสนุกกับทางนิตยสารด้วยค่ะ _/_ *^_^*